

Tots els socis i lectors que escriguin i vulguin donar a conèixer les seves creacions, sempre d'extensió breu, poden fer-nos-les arribar a la seu del Centre d'Estudis Argentonins, plaça de l'Església, 4

LA CANÇÓ DE LA NIT

Finalment, ha trobat l'oasi on semblen coincidir totes les bones voluntats. Per primera vegada, en Lamin pot treballar tranquil, no ha de suportar suspicàcies de companys ni de veïns. És un treball de nits, però en el fons té més avantatges que no pas inconvenients: si aguanta una mica la son, li permet tenir una feineta de més a més durant el dia, i pot anar a buscar els nois a l'escola; els porta a casa, els entafora l'arròs que hi ha preparat a la nevera, els fa passar per aigua i sabó, i de cap a l'escola un altre cop. Si s'ho arreglen així, la Mariama pot netejar dues cases en comptes d'una, i a final de mes respiren. La jornada, a més, és de 6 hores en lloc de 8 com a les altres feines, i amb seguretat social. I per descomptat que el seu color de pell no representa cap problema ni pel tipus d'ocupació, ni per la foscor en la qual es desenvolupa. Ben al contrari, sigui perquè l'uniforme taronja d'escombriaire li escau d'allò més bé, sigui perquè sense saber-ho, s'ajusta a un destí secret escrit a les estrelles, les mateixes estrelles que ressegueix cada nit des de darrere el camió, per primer cop sembla contentar tothom. Fins i tot algú es pot permetre un somriure discretament compassiu en veure'l passar.

Mentre feineja pels afores, el soroll infernal d'aquella màquina amiga, que agafa fort amb les mans cada nit, no li impedeix d'anomenar les constel·lacions una a una en llengua foulani, que recorda perfectament; ni el priva de cantussejar la tonada infantil que li va ensenyar l'oncle Ibrahim per recordar-les: "La pellofa, la barca, el mico assegut, el gall. Enfilem, enfilem estels". Coses dels anys: la "cançó de la nit" tan viva a la memòria, però la cara de l'oncle completament desdibuixada. Unes enormes dents grogues, això sí, però al darrere, ombres.

Havia estat de sort, havia estat de molta sort. El jove, alt i corpulent, però encongit pel fred en aquell moment, així ho sentia. La travessa havia estat terrible, les onades havien estat molt fortes, i el vent glaçat. Havien perdut un company al mar, el pobre Oumar, però finalment havien pogut arribar a la platja de Tarifa sense ser vistos pels de la guarda costera, i això era estar de sort, sens dubte. Molts altres havien acabat embarcats de retorn cap a casa, després de tot l'esforç, i pel damunt de tot, després de l'enorme despesa, de tantíssims estalvis, de tanta gent.

El camió de verdures era allà mateix. El conductor els va oferir un tros de pa, i sense poder-se ni tan sols aixugar, van haver de pujar tots quatre d'un salt a la cabina. Havien de sortir d'allà corrents. Poc a poc es van anar aturant els tremolors i el carrisquiejat de les dents. L'escalfor del motor i la proximitat dels cossos els anava retornant a la vida; i una cançó, la "cançó de la nit", que curiosament tots recordaven. Els cosins i ell en foulani, l'altre noi ves a saber en què, era senegalès. El conductor els va esbrincar. Ningú no va entendre un mot però els crits i els gests eren clars. Tot i això, van seguir amb un fil de veu encara una bona estona, fins que van quedar profundament adormits. A en Lamin li va costar, el cor li anava al galop i li martellejava les temples. Portaria sempre el crit de l'Oumar travessat a la memòria, però la vida era així, potser estava escrit. Ell en canvi, tenia el triomf al davant.

Malgrat la pluja i la xafogor, aquell era dia de festa al "compound". Hi havia carta d'en Mousa, i un paquet amb regals: galetes, llet en pols, una calculadora, bolígrafs per la cana-

lla, i diners. Després de llegir-los la carta, escrita en un àrab rudimentari, amb lletra granonera, en Lamin va aconseguir el bolígraf de color blau i va sortir esperitat a ensenyar-lo als veïns, xipollejant entre els dolls d'aigua i el fang. Era un regal del seu germà, el que estava a Espanya, i a la carta deia que havia aconseguit un pis una mica més gran, i que quan s'hi acabés d'instal·lar, cap al mes deu o l'onze, els aniria a veure amb més regals i moltes fotografies, ja fora de l'època de pluges. En Lamin comptava les hores i els minuts que faltaven per l'arribada del seu germà. I comptava els mesos que li mancaven per anar-lo a trobar a Espanya, al cap de tres anys, ara ja havia fet els catorze. El poble sencer estava estalviant pel seus estudis i pel seu viatge. Per Mauritània fins al Marroc. I de la costa Nord, prop de Larache, cap a Tarifa en vaixell. No en un vaixell qualsevol, una baldufa foradada, com se sentia a dir en les històries dels "grigs", els trobadors. Seria un vaixell amb totes les garanties, els ho havien assegurat, era gent de fiar. Una bona barca, amb un bon motor.

No pensava en una altra cosa: Espanya, una casa de pedra, un cotxe, una televisió, una nevera, i amb el temps, qui sap, una noia blanca, de cabell suau, de pell transparent. De tornada al "compound", ben entrada la nit, havia parat de ploure i les estrelles brillaven més que mai. I en Lamin, entre gambada i gambada, inventava constel·lacions noves amb paraules noves – "La nevera, el cotxe, la casa de pedra, la núvia blanca. Enfilem, enfilem estels" – mentre jugava amb la tonada de la "cançó de la nit" i el xip-xap de les seves passes.

Anna Cabot

12-1-2005

JARDINERIA
LA FONT

CONSTRUCCIÓ, CONSERVACIÓ
I MANTENIMENTS DE JARDINS

CARLES TERRICABRAS

Tel. 629 03 93 93 / Fax 93 756 08 61
jlafont@telefonica.net

